

Základním směřováním práce je předvedení myšlenky věčného návratu a jejího významu jakožto nedílné součásti Nietzscheho myšlení, jež se hluboce dotýká v podstatě všech ostatních jeho nejvýznamnějších problémů. Je třeba Nietzscheho brát vážně, když v *Ecce homo* tuto myšlenku v celé její děsivé dvojznačnosti, i s propastností, kterou v sobě nese, pojmenuje jako své vrcholné vyjádření přítakávajícího myšlení. Chtěl bych v této práci věnovat své úsilí tomu, abych mohl vyjádřit na co, a jakou, je myšlenka věčného návratu téhož odpovědí, a ukázat, že od ní nesmí být odmyšleno zásadní napětí protiběžných perspektiv, které se v ní setkávají, aniž by se rušily – napětí, ze kterého tato myšlenka právě čerpá své opodstatnění v rámci Nietzscheho tažení proti tradičnímu metafyzickému pojetí smyslu celku světa, a zároveň v jeho pokusu získat pro člověka prostor, ve kterém právě ani ta nejpropastnější myšlenka není obžalobou proti životu, a v němž by vymanění se ze starého smyslu znamenalo hlavně moci jej překonat smyslem novým, specificky tvůrčím a s vlastním životem svázaným.